

عنوان مقاله:

تناص قرآنی در اشعار دعبل خزاعی

محل انتشار:

نخستین همایش هم سنجی ادبی (ادبیات تطبیقی) پارسی، عربی و انگلیسی (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

امیرحسین محمدی - دانشجوی کارشناسی ارشد رشته زبان و ادبیات عرب دانشگاه خوارزمی واحد کرج

عبداله حسینی - استادیار رشته زبان و ادبیات عربی دانشگاه خوارزمی واحد کرج

خلاصه مقاله:

همواره شاعر در شعر خود به دنبال این است که آشفته‌گی محیط خود را به وسیله شعر توصیف کند که گاهی برای تعبیر از چنین آشفته‌گی‌هایی باز میماند. این هنگام است که شاعر به مولفه‌های فراتر از مولفه‌های فکری بشر یعنی قرآن کریم، متوسل می‌شود. در واقع شاعرانی که الگوی الهام بخش اعجازیانی قرآن را درک کرده اند می‌دانند که روی آوردن به این کتاب آسمانی به واسطه دارا بودن فضای غنی ملکوتی و آرامش بخش بودن آن شایسته‌ترین‌متن برای تاثیر پذیری است. تاثیر تعامل و اثر شاعر و متن قرآن کریم زمانی آشکار می‌گردد که با رویکرد اثربخیری و وامگیری بازخوانی شود. دعبل بنعلی خزاعی (متوفای ۲۴۶ ق) از شاعران برجسته عصر عباسی از پیشوایان شعر و ادب آن روزگار بود که از شعرش به عنوان وسیله‌ای برای دفاع از حقوق اهل بیت استفاده می‌کرد و در این مسیر حق طلبانه از کلام و اعجاز الهی یعنی قرآن کریم بهره می‌گرفت. مضامین اشعار اهل بیت مواردی همچون مدح و مقام اهل بیت عصمت و طهارت و هجو دشمنان آن بزرگواران، رثاء و پندهای اخلاقی می‌باشد. ایشان در بسیاری از مضامین شعری خویش به صور مختلفی همچون: لفظی، معنوی و ضمنی از آیات و عبارات قرآنی بهره‌ها برده است. وی در شعرش گاهی فقراتی از آیه‌های قرآن به طور کامل ذکر می‌کند و گاهی از اوقات نیز بدون اینکه الفاظ قرآن کریم را به صورت مستقیم در شعرش بیاورد به آیات قرآن کریم اشاره می‌کند؛ مانند: ماجرای غدیر و ولایت امیرالمومنین (ع)، وفای به عهد، محبت به اهل بیت (ع) که ایشان به صورت ضمنی به آن اشاره کرده است.

کلمات کلیدی:

قرآن، اهل بیت (ع)، دعبل خزاعی، تناص، عصر عباسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1385980>

